

Danielle Steel

Een vrouw van adel

Een mysterie brengt hen bij elkaar

vertaald door Marja Borg

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Voor mijn allerliefste kinderen,
Beatrix, Trevor, Todd, Nick,
Samantha, Victoria, Vanessa,
Maxx en Zara.

Ik hoop dat er altijd van jullie gehouden zal worden, dat jullie het leven moedig tegemoet zullen treden, en eerlijk en vergevingsgezind zijn voor anderen en voor jullie zelf.

Ik hoop dat jullie levens vervuld zullen zijn van hoop en geluk en dat jullie op alle mogelijke manieren gezegend zullen zijn, en dat jullie nooit vergeten hoeveel ik van jullie hou.

Mama

'What blesses one, blesses all.'
Mary Baker Eddy

Het was zo'n dag in januari in New York waarop het leek alsof er nooit een eind aan de winter zou komen. Sinds november was er zoveel sneeuw gevallen dat alle records waren verbroken. En de sneeuw van die ochtend, al de tweede sneeuwstorm die week, was in de koude wind veranderd in ijzel. De voetgangers glibberden rillend over het ijs, terwijl de wind hun gezicht ranselde. Het was een dag om binnen te blijven, vond Hal Baker, gezeten achter zijn bureau in het filiaal van de Metropolitan Bank aan Park Avenue.

De bank bevond zich precies op de grens van het deel van New York waar drie jaar geleden tijdens de grote orkaan de stroom was uitgevallen en de straten onder water waren gelopen. Omdat de bank er een paar straten ten noorden van lag, was hij toen gewoon opengebleven en hadden ze zelfs koffie en broodjes uitgedeeld aan de slachtoffers van de overstromingen.

Hal beheerde de kluisjes, werk dat anderen saai vonden, maar hij had het altijd graag gedaan. Hij genoot van het contact met de oudere klanten die langskwamen om hun spulletjes

te bekijken, hun aandelen te controleren of nieuwe testamenten in hun gehuurde kluis te leggen. Als ze zin hadden, wat vaak het geval was, maakte hij een praatje met hen en anders liet hij hen met rust. Hij kende de meeste klanten van gezicht en velen van hen ook van naam. En hij voelde altijd precies aan wat ze nodig hadden. Hij genoot ook van de omgang met jonge klanten, vooral wanneer het de eerste keer was dat ze een kluisje huurden; hij legde dan uit waarom het zo belangrijk was om hun papieren en waardevolle spullen in een kluis te bewaren, vooral omdat ze vaak in appartementen woonden die niet altijd even veilig waren.

Hij had, nu hij zestig was en over vijf jaar met pensioen zou gaan, geen grote ambities meer. Hij was getrouwd, had twee volwassen kinderen en zijn baan als beheerder van de bankkluisjes was hem op het lijf geschreven. Hij was een 'mensenmens' en werkte al achtentwintig jaar in dit filiaal, en daarvoor tien jaar in een ander filiaal van de Metropolitan, en hij hoopte hier tot aan zijn pensioen te kunnen blijven. Hij nam zijn werk zeer serieus; de klanten vertrouwden de bank hun waardevolste bezittingen toe, soms ook hun duisterste geheimen, dingen die niemand mocht zien of

aanraken, alleen zichzelf.

De bank lag in de East Thirties aan Park Avenue, in Murray Hill, vroeger een chique buurt, maar nu vooral een kantorenwijk. De clientèle van de bank bestond uit een mengeling van mensen die in de buurt werkten en deftige oudere klanten die in de nog overgebleven appartementen woonden. Omdat Hal wist dat met dit weer weinig mensen zich de straat op zouden wagen, leek het hem een goede dag om het papierwerk weg te werken dat zich sinds kerst op zijn bureau had opgestapeld.

Er waren drie zaken waar hij zich vandaag mee bezig wilde houden. Voor twee van de kleinere kluisjes was op de dag af al dertien maanden geen huur betaald, en de betreffende klanten hadden niet gereageerd op de aangetekende brieven die hij hun een maand geleden had gestuurd, waarin hij daarop had gewezen. Meestal duiden achterstallige betalingen erop dat de klanten met de noorderzon waren vertrokken, maar dat hoefde niet altijd het geval te zijn. Wanneer er een jaar niet was betaald en een maand na de aangetekende brief nog niet was gereageerd, had Hal de bevoegdheid om een slotenmaker te laten komen voor het open boren van de kluis, die dan vaak leeg bleek te

zijn. Sommige mensen namen niet de moeite om de bank te laten weten dat ze geen gebruik meer wilden maken van hun kluis, ze stopten gewoon met de maandelijkse betalingen en gooiden de sleutel weg. In dat soort gevallen kon Hal de kluis toewijzen aan mensen die op de wachtlijst stonden. Vooral naar de kleine kluisjes was veel vraag, en het was dan ook frustrerend dat de wet voorschreef dat een kluisje pas na dertien maanden wanbetaling door de bank mocht worden geopend. Zoveel moeite was het toch niet om de kluis op te zeggen en de sleutel terug te geven? Maar sommige mensen kon het gewoon niet schelen. Ze vergaten het of het interesseerde hen niet.

De derde kluis waar hij zich vandaag over wilde buigen was een ander geval. Hij had de klant in de loop der jaren een paar keer gezien en herinnerde zich haar nog goed. Het was een zeer deftig uitziende oudere vrouw die nooit een babbeltje met hem maakte, hoewel ze verder heel beleefd was. Hij had haar al bijna vijf jaar niet gezien. En er was al drie jaar en een maand niet voor de kluis betaald. Een jaar nadat de betaling was gestopt, had hij de standaard aangetekende brief gestuurd, de wettelijk verplichte maand gewacht en toen de kluis laten

open boren in aanwezigheid van een notaris. Het was een van de vijf grootste kluizen die de bank bezat. Onder het toezien van de notaris had hij zorgvuldig een inventarislijst opgesteld. In de kluis hadden een paar mappen gelegen, met het nette handschrift van de klant erop, eentje met foto's en eentje met papieren en documenten erin, waaronder verlopen paspoorten, zowel Amerikaanse als Italiaanse, die in Rome waren verstrekt. Ook waren er twee dikke bundels met brieven, de ene bundel in een ouderwets Europees handschrift, geschreven in het Italiaans, met een verschoten blauw lint eromheen. De andere brieven, samengebonden met een roze lint, waren in het Engels, in een vrouwelijk handschrift. Verder had hij tweeëntwintig lederen juwelendoosjes aangetroffen, de meeste met één enkel sieraad erin, wat hij had vastgesteld zonder ze al te goed te bekijken. Maar zelfs met zijn ongeoefende oog zag hij dat het waardevolle stukken waren. Hij had echter alleen maar genoteerd dat het om een diamanten ring ging, een armband, een ketting, een broche, zonder bijzonderheden te vermelden, want zover reikte zijn kennis niet en bovendien werd dat ook niet van hem verwacht. Hij had ook gekeken of er een testament

tussen de papieren zat, mocht blijken dat de klant was overleden, maar hij had niets gevonden. De klant had de kluis tweeëntwintig jaar gehuurd en hij had geen flauw idee wat er met haar was gebeurd. En zoals de wet voorschreef, had hij na de opening van de kluis precies twee jaar gewacht, zonder nog iets van de klant in kwestie te horen. Het was nu zijn taak om de rechtbank op de hoogte te stellen van het bestaan van de kluis en het ontbreken van een testament, en dan de inhoud ervan aan hem te overhandigen.

De rechtbank zou dan proberen vast te stellen of de huurder van de kluis was overleden en, bij ontstentenis van een testament of bekende verwanten, een advertentie in de kranten plaatsen waarin verwanten of erfgenamen werden opgeroepen zich te melden. Mocht zich binnen een maand niemand melden, dan zouden haar bezittingen worden geveild en de opbrengsten ervan naar de staat New York gaan. Papieren en documenten moesten nog zeven jaar worden bewaard voor het geval zich alsnog een familielid zou melden. Wanneer er geen testament was, waren de regels streng. En Hal hield zich er gewetensvol aan.

Vandaag zou hij de rechtbank op de hoogte

stellen van het bestaan van de kluis. Aangezien de vrouw die de kluis had gehoord nu bijna tweeënnegentig zou zijn, was de kans groot dat ze niet meer leefde, en dan zou de rechtbank dat officieel moeten vaststellen alvorens haar bezittingen te kunnen verkopen. De vrouw in kwestie heette Marguerite Wallace Pearson di San Pignelli, en Hal was er in de afgelopen twee jaar steeds meer van overtuigd geraakt dat de sieraden die hij had aangetroffen wel eens zeer waardevol konden zijn. De rechtbank zou een taxateur moeten laten komen, als mocht blijken dat de vrouw inderdaad was overleden, er geen testament was en zich geen erfgenamen meldden. Voordat de spullen ter veiling werden aangeboden, moest de rechtbank de waarde ervan weten.

Eerst belde Hal de slotenmaker voor de twee kleine kluisjes en daarna de rechtbank met het verzoek iemand te sturen om de inhoud van de grotere kluis met hem door te nemen. Hij ging ervan uit dat het wel even zou duren voordat er iemand zou komen. De betreffende afdeling van de rechtbank was onderbezet en ze liepen altijd achter met de afhandeling van de zaken van mensen die waren gestorven zonder een testament achter te laten.